Ч. 201. Середа 21 (8) вересня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Оповіщенє.

Дневник законів і розпоряджень краєвих для Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским з дня 19 вересня 1910 В. з. к. Ч. 184 оповіщує слідуюче розпорядженє обмежуюче право до посіданя і ношеня оружия:

Зі взглядів публичної безпечности обмежую аж до дальшого зарядженя на підставі § 42 ціс. патенту з 24 жовтня 1852 В. з. д. Ч. 223 признане тим патентом право посіданя і ношеня оружия в полїцийнім районї львівскім і краківскім, дальше в повітах політичних Хшанів, Дрогобич, Городок ягайльоньский, Краків, Львів, Подґурже, Сокаль, Стрий і Товмач в слїдуючий спосіб:

§ 1.

Посіданє і ношенє револьверів і пістолетів всякого рода особливо пістолетів-бравнінґів без позволеня Власти єсть заборонене.

Позволенє Власти на посіданє і на ношенє дозволеного оружия того рода буде уділене в случаях на увзгляднене заслугуючих при помочи карти на оружиє, котру для осіб замешкалих в районї полїцийнім львівскім і краківскім виставить Дирекция полїциї, прочі дотичні Старостства.

§ 2.

Карти на оружиє, які перед оповіщенєм сего розпорядженя видано в містах і повітах, в котрих то розпорядженє обовязує, управнюють тілько тодї до дальшого посіданя і ношеня оружия означеного в § 1, коли будуть з покликанем на § 1 сего розпорядженя відмовані дотичною Властию до 14 днів по оповіщеню сего розпорядженя в дневнику законів і розпоряджень краєвих. Карти на оружиє не відмовані в тім речинци тратять свою важність.

§ 3.

До осіб, котрі не мають звичайного місця замешканя в округах обнятих сим розпорядженєм, або котрі в часї, доки се розпорядженє обовязує, перенесуть до тих округів своє звичайне місце замешканє, а суть в посіданю належито виставленої карти на оружиє поіменоване в § 1, будуть постанови сего розпорядженя примінювані аж з 8-мим днем по їх прибутю до округа, в котрім то розпорядженє обовязує. По 8-мох днях суть ті особи тілько тодї управнені до посіданя і ношеня такого оружия, коли їх карта на оружиє є відмована з покликанем на § 1. розпорядженя дотичною Властию округа, в котрім се розпорядженє обовязує.

§ 4.

Постанови того розпорядженя не мають примінення до осіб, котрі по мисли § 15 ціс. патенту з 24. жовтня 1852 В. з. д. Ч. 223 мають право носити оружиє без окремого позволеня.

§ 5.

Переступленя приписів сего розпорядженя будуть карані після §§ 32 і 36 ціс. патенту з 24. жовтня 1852 В. з. д. Ч. 223.

Впрочім підлягає оружиє, котрого дальше посіданє на підставі сего розпорядженя не єсть дозволене, поступованю після міністерияльного розпорядженя з 20. серпня 1857 р. В. з. д. Ч. 159. По мисли того розпорядженя має бути таке оружиє віддане політичній (полїцийній) Власти до переховання.

§ 6.

Безпосереднє виготовленє того розпорядженя поручаю у Львові і Кракові ц. к. Дирекциям полїциї, в повітах поіменованих в § 1 дотичним ц. к. Старостам.

§ 7.

Розпорядженє обовязує з днем оповіщеня в Вістнику законів і розпоряджень краєвих для Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским.

Ц. к. Намістник
Бобржиньский в. р.

---

18)

Три пригоди

ШЕРЛЬОКА ГОЛЬМСА

(З анґлїйского — Конана Дойлє).

(Конець).

Я ішов аж до Майрінґен може трохи більше як годину. Старий Штайлер стояв в брамі свого дому.

— Чей їй не погіршило ся — відозвав ся я, підходячи скорим кроком до него. В чертах его лиця проявив ся вираз здивованя і вже при першім рушеню бровами, мов би якийсь великий тягар привалив моє серце.

— Хибаж то не ваше письмо? — спитав я его витягнувши лист з кишенї. — Чи у вашім домі не лежить недужа, якась Анґлїйка?

— Я о тім не знаю нічого! — сказав він. — На листі єсть, що правда, готелева печатка! Ах! То не хто инший писав той лист, як лиш той довгий Анґлїєць, котрий зараз по тім заїхав, як ви від їхали. Він казав — —

Але я не ждав, аж старий менї все розкаже. Дрожачи зі страху, побіг я знов долї гостинцем а відтак дальше на ту дорогу, котрою лише що був прийшов; хоч і як я спішив ся а таки тревало добрих дві години, заким я знову опинив ся коло водопаду.

Там стояла Гольмсова альпейска палиця, приперта ще до тої самої скали, коло котрої я его лишив. Але з него самого не було анї слїду. На дармо я кликав его; лиш відгомін мого власного голосу лунав між скалами, повторяючись по сто разів.

Коли я побачив его палицю, то аж мороз пішов менї по тїлї. Отже він не пішов до Розенляві. Лишив ся на стежцї широкій на три стопи, коло котрої на ліво висока аж до неба стїна а на право від неї бездонна пропасть, аж его ворог тут здогонив. Молодий Швайцар також десь був щез. Здає ся, що Маріярті его підплатив і він лишив тут обох. А відтак що стало ся? Хтож мав нам то сказати?

Я постояв тут кілька хвиль, бо страх таки зовсім приголомшив був мене. Відтак став я поволи пригадувати собі ту методу, після котрої Гольмс в таких случаях звичайно поступав і при еї помочи хотів я пояснити собі сю потрясаючу подію. Було то — ах! — аж надто легко. Гольмсова гірска палиця стояла все ще в тім самім місци приперта, де ми на вузкій стежцї були пристанули і розмавляли. Чорна стежка єсть в сім місци від безнастанно спадаючої як дуже дрібонький дощик води завсїгди мякха, так що на ній відбиває ся дуже легко кождий, хоч би й найлекший слїд. На стежцї можна було видїти зовсім виразно подвійний ряд слїдів від ніг в ту сторону, де був горішний конець. Назад не було видко ніяких слїдів. На кілька метрів перед кінцем стежки була она зовсім розрита і зробила ся там аж калабаня, а корчі ожин та папороть краєм пропасти були зовсім подоптані і поваляні болотом.

Поклавшись лицем до землї, заглядав я в той дрібонький дощик з розбрискуючої води, котрий кропив на мене зі всїх боків. Від тої пори, як я був вийшов, вже поволи стемнило ся і я міг тепер ще лиш видїти, як сьвітили ся вохкі місця на чорних скалах а далеко в долинї, там, де кінчила ся дебра, як розбрискували ся спадаючі филї. Я зачав знов кликати, але ухо моє не вчуло знов нічого як лиш той звук водоспаду, подібний до людского крику.

Але судьба видко так вже була назначила, щоби я дістав ще послїдне поздоровленє від мого приятеля і товариша.

Як я то вже згадав, Гольмсова альпейска палиця стояла приперта до вистаючої на стежку скали. На горішнім краю тої скали засвітило ся щось ясного; я сягнув по то і показало ся, що то була срібна коробочка на папіроси, котру Гольмс завсїгди носив при собі. Коли я її підняв, вилетїло на землю кілька карточок паперу. Показало ся, що то були записані три карточки з Гольмсового записника, котрі він призначив для мене. Они були написані так виразно і так певною рукою, як колиб Гольмс написав їх на своїм бюрку.

Мій любий Ватзоне — писав він — маючи остаточно порозуміти ся з професором Маріярті в спорних між нами справах, користаю з даного ним менї призволеня і пишу ще сих кілька слів до Тебе.

Якраз дістав я від него коротке поясненє, як він то робив, щоби его полїция не виcлїдила а з другої сторони щоби знати докладно про кождий наш рух

Вісти політичні.

Цісар Вільгельм у Відни. — О ческий сойм. — Туреччина а Румунія.

Вертаючи з польованя на Угорщині, приїхав Цісар Вільгельм нині рано о пів до 10 год. на стацию Гецендорф під Віднем, де его дожидали Є. Вел. Цісар Франц Йосиф, перебуваючі у Відни архікнязі, німецкий амбасадор у Відни і австро-угорский з Берлина, амбасадори Саксонії і Баварії та инші достойники. Повитанє Монархів було дуже сердечне. Монархи подали собі руки і поцілували ся двічи а відтак поїхали до Шенбруну.

На приняте цісаря Вільгельма удекоровано ратуш і дорогу доїздову до ратуша коштом 20.000 кор., уставлено множество маштів зі стягами і два обеліски і один представляючий „Германію“ а другий „Австрию“. — Wien. Abendpost з нагоди приїзду цісаря пише, що столиця держави повитає его зі щирою радостию яко випробованого приятеля австрийского цісаря і оборонця мира.

Та й „Polit. Korresp.“ витає цісаря та доказує, що гостину цісаря треба уважати за особенний доказ добрих відносин сполучаючих обох монархів та постійности австро-німецкого союза. При сій нагоді годить ся згадати ще й про тоті голоси в німецкій пресі, котрі уважають сю гостину просто за якусь демонстрацию против Росиї. Кажуть, росийский міністер справ заграничних, Ізвольский, був дуже противний сїй поїздці цісаря до Австро-Угорщини взглядно до Відня, але всі его інтриґи не помогли нічого а ся неудача мала статись також одною з причин, що спонукали его димісию.

Справа переговорів о ческий сойм стоїть не найліпше і нині трудно ще вгадати, чи ті переговори доведуть до чого. Ческий член виділу краєвого відзиває ся тепер в ческих газетах дуже щиро і сердешно до Німців і каже, що Чехи готові помирити ся з Німцями, але не згодять ся на нічо, що нарушувало би єдність краю і рівноправність народу. Звістно однак, що Німці якраз домагають ся поділу краю і противні двоязичности в адміністрациї і судах.

Нині розпочала ся конференция угодова ческо-німецка під проводом маршалка краєв. кн. Льобковича. По відкритю засїданя намістник ґр. Куденгове зложив слїдуючу заяву по чески і німецки:

В виду поважних наслїдків, які теперішний стан безчинности ческого сойму за собою потягає, правительство з радостию і надією витає зібрану нині конференцию. Тяжкі економічні і культуральні шкоди, які загал і всї одиниці понесять з перетяганя ся теперішного стину, вплинуть, як сподїваю ся на всї партиї, щоби з цїлою рішучостию шукали дороги виходу з того положеня. Правительство всякими способами буде попирати праці конференциї. Яко заступник правительства беру участь в тих нарадах і з цїлої сили буду старати ся враз з вами, панове, о щасливе полагодженє тих трудних квестий.

З Букарешту доносять: З добре поінформованої сторони заперечують рішучо донесенє Matin-а о якімсь заключеню турецко-румуньскої угоди войскової, звернені против Болгариї. Хоч Румунія старає ся о то, щоби єї відносини до Туреччини стали дружнїйші, то все-таки в загальнім інтересі і в інтересі мира на Балканї не думає правительство румуньске нарушувати дружних відносин зі всїма державами якимпсь угодами зачіпної натури.

Новинки.

Львів, дня 19-го вересня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера з Відня до Львова.

— **Президент** гал. Дирекциї почт і телеграфів Ришард Вонатерні виїхав в справах урядових до Кракова. Завідательство Дирекциї почт і телеграфів на час неприсутности президента обняв ц. к. віцепрезидент Артур Шіффнер.

— **В Яслисках** сяніцкого повіта при тамошнім ц. к. урядї почтовім буде отворена з днем 24 вересня с. р. стация телеграфічна з обмеженою службою.

— **Остереженє.** Президия ц. к. Намістництва розіслала до всїх старостів, директорів поліциї у Львові і Кракові та до президентів міст у Львові і в Кракові слїдуючий окружник: Міністерство справ заграничних доручило Міністерству справедливости звіт ґенерального консуляту австро-угорского в Новім Йорці, після котрого якийсь Йосиф фон Іберааль (Josef von Ueberall), котрий має бути тим самим, що уродженний дня 12 червня 1877 р. в Рогатинї Йосиф Віктор Іберааль, отворив в давних бюрах австро-угорского ґенерального Консуляту в Новім Йорцї бюро під назвою: „Канцелярия адвокатска, нотарияльна і войскова“ (Advokaturs- Notarials- sowie Militarkanzelei). Іберааль оголошує крім того, що займає ся також інтересами банковими і розсилає — именно же до галицких адвокатів — окружники, в котрих предкладає свої услуги специяльно що до посередничення в переслухуваню проживаючих в Америцї сторін і сьвідків в справах цивільно-процесових і спадкових з поминенєм посередництва ц. к. властий консулярних. Декотрі з тих окружників мають орел австрийскої держави або який инший герб.

Австро-угорский ґенеральний Консулят звертає увагу публики на то, що Іберааль не позістає з ц. к. властями репрезентацийними і консулятами в ніяких зносинах. З причини неправного уживаня ним титулу адвоката розведено против него в Ню-Йорцї судове доходженє.

Між иншими закидають Ібераалеви, що довідавшись з Gaz. Lwowsk-oї, що якийсь Вощапов записав якомусь Цибульскому, проживаючому нїби то в Америцї, леґат під услівєм, що до року зголосить ся по него з тим, що в противнім случаю леґат той має припасти „Towarzystwo Szkoły ludowej“ в Кракові, сфальшував підпис пошукуваного Цибульского на повновласти, котру сам виставив, і поручив одному з адвокатів у Львові внести жалобу против маси спадкової. Подібного обманьства допустив ся Іберааль також в однїй спорній справі веденій в судї окружнім в Яслї.

Після звіту Консуляту одержує також Іберааль від легковірних селян з Галичини значнїйші грошеві суми, що творять або сирітскі гроші відобрані на основі пофальшованих документів або також цїни купна домів і парцель ґрунтових, котрі Іберааль казав продати іменем нїби своїх клієнтів.

Подаючи се до відомости, взиває Президия ц. к. Намістництва старостів, директорів поліциї у Львові і Кракові та президентів міста Львова і Кракова, щоби у відповідний спосіб остерегли жителїв перед мантїйскими практиками Йосифа Ібераля і поручили їй як найбільшу осторожність при пересиланю гроший або ефектів під адресою того рода мантїїв виступаючих безправно в імени галицких емігрантів.

— **Нещасливі пригоди.** П. Чеснакова, жена інжинїра і підприємця будови шляхів трамваєвих виїхала в недїлю по полудни на прохід з 6-літним синком. На горішній части Стрийскої улицї коло кладовища нараз кінь сполошив ся і перевернув бричку а п. Чеснакова впала на брук з такою силою, що зломила собі праве рамя, долїшну щоку і підставу лобини, а крім того дізнала ще й потрясеня мозку. Дитина і візник лиш потовкли ся. Нещасливу по удїленю їй першої помочи відставлено в безнадїйнім станї до одної із санаторий. — Вечірним поїздом з Брюхович вертала онегди до Львова 10-лїтна Павлина Чурівна донька будника і вихилила ся так неосторожно з ваґона, що підчас їзди впала поза шини і зломила собі ключицю. Поїзд здержано. Чурівну забрано на головний дворець а звідси поготівля ратункова відставила єї до шпиталю.

† **Померли:** Володимир Левицкий, ц. к. официял краєвого суду в Сараєві, син бл. п. о. Єронима, б. пароха в Стриганцях коло Товмача, помер дня 12 с. м. в 55 р. житя. Покійник полишив вдовицю і 5 дїтий. — Людвика з Залїтачів Савицка, вдовиця по бл. п. о. Григорию Савицкім, пароху в Східници, упокоїла ся в Дрогобичи дня 15 с. м. в 54 в. житя. — Марьян Лїсовский, лїкар дентист в 69 р. житя і Едмунд Келер секретар кр. Дир. скарбу в 44 р. житя.

— **В висшім музичнім Інститутї** Товариства ім. М. Лисенка розпочалась наука в днем 5 с.м. Артистичну Дирекцию Інститута обіймає др. С. Людкевич, а науку сольового сьпіву панї Г. в Лаврівских Пожаковска. Від тепер вписувати ся можна на науку тільки по полудни між год. 4 а 6 в льокали Інститута, Ринок 24 I п. — Дирекция.

Моя висока про его здібности думка знайшла через то не лиш як найбільше потверджене. Маю ту радістну надію, що мені удасть ся зробити конець его дальшій роботї лиш на жаль за цїну, котра буде болючою всїм, що мені близькі а особливо Тобі, мій любий Ватсоне. Як я Тобі вже пояснив, мусїло з моєю діяльностию серед всяких обставин прийти до рішучого звороту, а конець, який тепер її прийшов, відповідає зовсїм моїм бажаням. Признаю ся Тобі отверто, що я здогадав ся зараз обманьства з тим листом з Майрінґен і попрощав ся з Тобою в тім крікім переконаню, що з того вийде щось в сїм роді. Скажи інспекторови Патерзонови, що акти, яких він потребує для переведеня доказу против тої ватаги злочинців, знаходять ся в переділцї М в синім папери з написию „Маріярті“. Що до мого майна, то я вже перед моїм виїздом з дому зробив обширне розпорядженє і передав его моєму братови. З просьбою передати поклін Твоїй подрузї остаюсь мій любий в щирій прихильности

Твій

Шерльок Гольмс.

До розказаного маю тут додати ще лиш кілька слів. Після того, що з фахової сторони добачено на місци, можна майже напевно припускати, що они оба завївши сварку з собою, зачали бити ся і остаточно, — як серед даних обставин навіть і не можна собі инакше подумати — вхопивши один другого попід сили попадали в пропасть. Всякі заходи, щоби відшукати їх тїла, мусїли по просту остатись позбавлені всякої надії; і так спочили в тій страшній дебрі серед гуку спадаючих филь і шуму запіненої води на завсїгди побіч себе найнебезпечнїйший злочинець і найсьмілїйший борець за право. Того сільского паробчака не можна було ніяк відшукати; нема й найменшого сумніву, що він належав до тих многих посїпаків, що стояли на службі у Маріяртія.

Що до тої ватаги злочинців, то ще всї то собі добре пригадують, як то на основі того материялу доказового, який Гольмс був призбирав, викрито єї орґанїзацию і як важко рука мого приятеля ще по его смерти на виноватих спочила. Про того падлюку, що був проводирем тої ватаги, викрила судова розправа лиш мало подробиць а коли я видів ся спонуканим виказати его роботу так докладно, як то лиш було можна, то причину до того подали лиш его нерозважні оборонцї, котрі, щоби ратувати честь того нужденника, взяли ся нападати на того, котрий в моїх споминах буде жити завсїгди яко найблагороднїйший і найздібнїйший зі всїх людий, з якими мене коли небудь житє звело разом.

— **Пригода на зелїзници.** Про нещасливу пригоду на зелїзници коло Медики, о котрій ми вчера коротко згадали, доносять тепер що слїдує: Селяни Гринь Горечко з Терки коло Медики вийшов вечером дня 13 с. м. на шлях зелїзничий, щоби звідтам зігнати лоша. В тім часї над'їхав львівский поїзд, котрий вхопив Горечка і так ним кинув об зложені на купу пороги, що він на місци згинув.

— **З салї судової.** Перед львівским судом присяжних розпочала ся вчера сензацийна розправа. Запізвали ся москвофіли: о. Давидяк, парох Успеньской церкви і посол запізвав: 1) Андрея Шуста урядника зелїзничого в Коломиї; 2) Ю. Кисїлевского, официяла почтового в Коломиї; 3) Онуфрия Гецева, професора при польскій ґімназиї в Коломиї (тепер засуспендованого); 4) Володимира Киндія, фінансового концепіста в Коломиї і 5) дра Івана Гриневецкого, редактора „Прикарпатскої Руси", о обиду чести, якої они допустили ся в той спосіб, що виступаючи в обороні дра Дудикевича, адвоката в Коломиї, котрому о. Давидяк закидав всїлякі нечестні вчинки як спроневірене і обманьства, назвали таке поступоване о. Давидяка брехнею і клеветою та крайно нечестним поступованєм. Позаяк позовник обовязав ся поставити доказ правди на все, що він говорив, то процес сей треба поправдї уважати процесом о. Давидяка против дра Дудикевича, котрий готов виказати всї нечестні вчинки сего проводиря москвофілів найновійшої породи. Трибунал складають: рад. Вислоцкий яко предсїдатель і радники Пискозуб і Зубрицкий яко вотанти. Позовника заступає адвокат Дверніцкий а обжалованих боронять адвокати: Черлюнчакевич, Савюк, Лисяк і Сохоцкий. Обжалований Кисїлевский не явив ся. Розправа веде ся по польски; обжаловані говорять всїляко: то по руски то мішаниною в Росиї, яку називають „бродскою тарабаршіною". До перекладу з росийскої мови покликано заприсяженого товмача росийскої мови п. Болесл. Чурука. Обжалований Шуст говорив спершу по руски, відтак „тарбаршіною", але проф. Гецев говорив відразу „тарабрщіною"; предсїдатель трибуналу тому не противив ся. Аж коли один з оборонців зачав говорити по росийски, предсїдатель запротестував против уживаня позакраєвої мови.

— **Арештоване мантійки.** До „Француского" готелю у Львові заїхала перед кількома днями якась молода і хороша дама, котра замельдувала ся там яко Корниля Гідвіґі, жена штабового лїкаря в Пресбурзі. Але що тота дама була вже в Станиславові, куди приїхала з якимсь офіциром, у котрого мешкала а відтак уміла позискати собі ще кількох панів, то станиславівска полиция набрала підозріня і хотїла еї арештувати. Тимчасом она вже була виїхала. На телеґрафічне завізване арештувала львівска полиция тоту даму на двірци в хвили, коли она всїдала до ваґона. Показало ся при помочи фотоґрафії, що то знана сьвітова мантійка Єлисавета Ґануш, котра допустила ся цїлого ряду обманьств в Долїшній Австриї і на Угорщинї і за котрою розписано також стежні листи. Позаяк она і в Станиславові допустила ся всяких обманьств, то еї відставлено до слїдчої вязниці окружного суду в Станиславові.

— **Репертуар руско-народного театру** в Тернополи, під дирекциєю Йос. Стадника. Саля „Міщаньского Братства". Початок о годинї 7·30 вечером. — Білети продає раньше „Народна Торговля", а від 6 години вечером каса театру.

Ві второк, дня 20 вересня с. р. новинки: 1) „Комедия про чоловіка, котрий подружив ся з немовою" в 2 діях А. Франсеа в перекладї Й. Стадника. 2) „Комедия про чоловіка, котрий редаґував „Хлїбороба" в 2 діях, після повісти М. Твена, в перекладї Й. Стадника.

В науцї „Гануся" Гавптмана і сензацийна штука в житя Японців „Тайфун".

— **Лицитация товарів.** Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Дня 22 вересня 1910 о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї Перемишль публична лїцитация невідобраних товарів як: вино, шампан, лїкер, коняк, сливовиця, спіритус, вода мінеральна, кава, чай, фарби, пера, сьвічки, солонина, коси, скло, мило, образ, сукно, одїнє, грамофон, стіл, мітли, січкарня і т. п.

Телеґрами.

Відень 20 вересня. Каінц Йосиф знаменитий артист драматичний, помер нинї о пів до 6 год. рано.

Будапешт 20 вересня. Робітник цегольнї Іван Крош занедужав вчера серед підозріних проявів і в дорозї до шпиталя помер. Заряджено бактеріольоґічні розслїди.

Прага 20 вересня. Наради нїмецких послів до Ческого сойму тревали до 10 год. П. Бернрайтер заявив по конференциї, що еї участники прийшли до переконаня, що не треба робити ніяких трудностий нарадам над предложенями правительства і народно-полїтичними внесенями. Запорука за успішність тих нарад не лежить в яких небудь праґматичних заявах лиш в ухвалах полїтичної комісиї.

Ґрац 20 вересня. Нинї о год. пів до 3 над раном стовкнули ся на стациї Роттеншан поїзд поспішний ч. 101 з поїздом поспішним ч. 102, причім 7 осіб погибло а 12 єсть тяжко ранених. Обі льокомотиви вискочили із шин і сильно ушкодили ся. Також оба вози почтові розбили ся. Рух особовий відбуває ся через пересїдане.

Атини 20 вересня. Збори народні заявили ся по довшій дискусиї за зложенєм присяги на конституцию 148 голосами против 121.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·38, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).